

ממקום שנגמר בשולו. כדגמת
שלמות הפרי, שהוא גמר בשולו.
וזהו שם אדני, גמר ושלמות שם
יהוה, שהוא לחם הפנים. אדני
הוא הכבשן שלו. שהיא כבושה
תחת בעלה. ובגללה נאמר, (שמות
יט) והר סיני עשן פלו מפני אשר
ירד עליו ה' באש ויעל עשנו
כעשן הכבשן. ולא כמו כבשן
של אש הדיוט, אלא כמו כבשן
שבו כובש רחמיו על עמו כאשר
מתפללים ומבקשים בקשות, כן
יכבשו רחמיה את פעסך. ובו,
דברים הכבושים של הקדוש
ברוך הוא, למה לך לחקר?

ובלחם התורה יש סלת שנתן לו
המלך לאותם שנאמר עליהם, כל
ישראל בני מלכים. מאכל
הצדיקים. ויש לחם של התורה
שהוא פסלת לאותם עבדים
ושפחות של בית המלך. ומשום
זה במלכה נאמר, (משלי לא) ותקם
בעוד לילה ותתן טרף לביתה
וחק לנערתיה, שהם בעלי משנה.
ומשום זה נאמר במאכל של
המלך, ועשירית האיפה סלת,
ודאי. וזו יו"ד מאדני, שהיא
עשירית. וזה סלת של היכל
המלך, ומשתבחת (של מאכל המלך
נמצאת).

קום המנורה הקדושה, אתה ורבי
אלעזר בנך, ורבי אבא, ורבי
יהודה, ורבי יוסי, ורבי חניא,
ורבי יודאי, לתמן מתנה למלך,
ולחקריב כל איברים, שהם
ישראל, קרבנות להקדוש ברוך
הוא, זה שנקרא נשמה של
האיברים, שכינה הקדושה, אש
של גבוה. שאחוז בעצים
שנקראים עצי העולה, שהם עץ
החיים ועץ הדעת טוב ורע, עצי הקדש נקראים אלו בעלי תורה, שמתאחדת בהם התורה,
שנאמר בה (ירמיה כג) הלא כה דברי פאש נאם ה'.

ונאמר בה עלה לה, קרבן לה, אשה לה. ונאמר את קרבני לחמי לאשי. והרי פתוב שאין

ואשתלים. ובגין דא, אין בוצעין אלא מאתר דגמר
בשולא. כגוונא דשלימו דפרי, איהו גמר בשולו. והאי
איהו אדני, גמר ושלמו דיהוה, דאיהו לחם הפנים.
אדני, כבשן דיליה. דאיהי כבושה תחות בעלה. ובגינה
אתמר, (שמות יט) והר סיני עשן פלו מפני אשר ירד עליו
יי באש ויעל עשנו כעשן הכבשן. ולא ככבשן דאש
דהדיוט, אלא ככבשן, דביה כבש רחמיו לעמיה, כד
מצלין ובעוין בעותין, כן יכבשו רחמיה את פעסך. וביה
כבשי דרחמנא למה לך.

ובנהמא דאורייתא, אית סלת דיהב ליה מלפא, לאינון
דאתמר עליהו, כל ישראל בני מלכים. מיכלא
דצדיקאי. ואית נהמא דאורייתא, דאיהו פסולת, לאינון
עבדין ושפחות, דבי מלפא. ובגין דא במטרוניתא אתמר
(משלי לא) ותקם בעוד לילה ותתן טרף לביתה וחק
לנערתיה, דאינון מארי מתניתין. ובגין דא אתמר במיכלא
דמלפא, ועשירית האיפה סלת ודאי, ודא יו"ד מן אדני,
איהי עשירית. ודא סלת דהיכלא דמלפא אשבתח (ר"א
דמיכלא דמלפא אשתבחת).

קום בוצינא קדישא, אנת ורבי אלעזר ברך, ורבי אבא,
ורבי יהודה, ורבי יוסי, ורבי חניא, ורבי יודאי,
לתקנא דורונא למלפא, ולקרבא כל אברין, דאינון
ישראל, קרבנין לקודשא בריהוה הוא הקדוש דאתקרי נשמה,
לגבי אברים שכינתא קדישתא, אש של גבוה. דאחיד
בעצים, דאתקריאו עצי העולה, דאינון עץ החיים ועץ
הדעת טוב ורע. עצי הקדש אתקריאו, אינון מארי תורה,
דאתאחדת בהון אורייתא, דאתמר בה (ירמיה כג) הלא כה
דברי כאש נאם יי.

ואתמר בה, עולה לי, קרבן לי, אשה לי, ואתמר את
קרבני לחמי לאשי. והא כתיב דלית לקרבא

החיים ועץ הדעת טוב ורע. עצי הקדש נקראים אלו בעלי תורה, שמתאחדת בהם התורה,
שנאמר בה (ירמיה כג) הלא כה דברי פאש נאם ה'.

ונאמר בה עלה לה, קרבן לה, אשה לה. ונאמר את קרבני לחמי לאשי. והרי פתוב שאין